

Bild: Caroline Örnberg

En vilsen värld

- en antologi av elever från Västmanlands och Norrbottens län i kursen Skriv Online våren 2021

Annelie Salminen
www.annelie.salminen.se

Innehåll

I väntan på någon som förstår - Tyra Eriksson, 16 år, Luleå

Raderad - Saga Funestig, 17 år, Skultuna

Vad händer? - Klara Costigan, 15 år, Luleå

Förebud - Caroline Örnberg, 18 år, Västerfärnebo

Hoppet om morgondagen - Maja Brännmark, 17 år, Kalix

Ett förlorat sinne - Anton Ekholm, 20 år, Kalix

My life as Cancer - Gabriella Hägg Ohlsson, 17 år, Västerås

Den borttappade tiden - Frida Stenlund, 20 år, Luleå

Huldran - Alice Lundgren, 17 år, Västerås

Vandra utan rädsla - Nadja Strömgren, 14 år, Västerås

Tack - Annelie Salminen, skrivpedagog och kursledare

Tyra Eriksson, 16 år, Luleå

I väntan på någon som förstår

Jag skruvar mig på den hårda stolen, lägger armarna på sidorna men låter dem snabbt vila mot bordet igen. Jag tar upp pennan men lägger snabbt ner den på blocket, rätar på ryggen och drar handen genom håret. Ser min hållning konstig ut om jag sitter så här? Järngreppet inuti bröstet kommer tillbaka och jag får kämpa för att kunna andas, jag drar besvärat i tröjkragen som känns som att den sitter tajt runt halsen trots att den slappt hänger en lång bit nedanför. Matte läraren Mattias ord är ingenting jag tar in, det enda jag kan fokusera på är att dra in luft i lungorna.

Jag kan inte förstå hur ingen av mina kompisar runt bordet jag sitter vid ser vad som pågår i mitt huvud samtidigt som det gör mig lättad, för hur ska jag kunna förklara vad som gör ont för någon som aldrig skulle förstå?

Jag vänder blicken mot tavlan igen, den svarta texten

mot den vita whiteboardtavlan stirrar på mig utan att jag kan tyda ett ord, det är som när man droppar vatten på en text skriven i tusch. Det som förut gått att läsa klart och tydligt blir suddigt och omöjligt att tyda. Mitt huvud är som ett sådant papper, tankarna snurrar runt så fort att jag knappt hinner uppfatta en innan nästa kommer. Det enda jag kan tänka på är hur jag ser ut när jag sitter där på stolen. Är det någon som kollar på mig? Har jag någon fläck på kläderna? Plötsligt hör jag vassa stolsben skrapa mot det hårda golvet, jag tittar upp på mina klasskamrater som en efter en lämnar klassrummet. Jag ska precis resa mig upp när jag känner en hand på ena axeln.

"Kan jag prata med dig en stund?" Det är Mattias, han håller glasögonen i ena handen och en putsduk i den andra.

"Absolut" säger jag och känner järngreppet leta sig upp mot halsen samtidigt som mina kompisars blickar svider i nacken. Tankarna går på högvarv igen precis som rusningstrafiken på en motorväg och det är bara en tidsfråga innan det kommer ske en krock.

"Du kändes lite trött idag" Det känns mer som ett konstaterande än en fråga som kräver något svar, men jag förstår att han vill veta hur jag mår trots att min hjärna är som en motorväg under rusningstrafik. Jag svarar att jag sov lite dåligt, men jag ser att hans ögon är skeptiska medan mina fylls med tårar. Han låter inte min blick lämna hans och jag försöker stålsätta mig mot

tårarna. "Du vet att du kan säga om det är någonting." Han låter snäll men jag vet att jag inte kan prata med honom, för hur ska jag kunna förklara vad som gör ont för någon som aldrig skulle förstå? Jag säger att det kommer bli bättre när jag har sovit lite och han låter mig till slut lämna klassrummet. Jag rätar på ryggen och går genom korridoren med gråten och en hand av järn i halsen.

Jag längtar efter att få komma hem till mitt rum där allt känns tryggt och varmt när jag sätter på mig jackan bland höga röster från de i korridoren. Jag ska precis börja gå mot utgången när någon ropar mitt namn. Det är min kompis Amanda. "Vad ska du göra nu?" Jag ser på henne att hon är ute efter att vi ska gå hem till mig men jag känner att jag verkligen inte orkar. "Göra läxa" ljugar jag trots att jag vet att det är fel. "Då kan vi göra det tillsammans" säger hon och ler mot mig, jag ler stelt tillbaka trots att jag inte alls känner mig glad, bara helt utmattad. "Alltså jag är så less på Adam just nu, han bara tränar hela tiden och har aldrig tid för mig" säger Amanda medan vi promenerar. "Och sen när han väl kan så kan inte jag för att vi har tusentals läxor och lärare utan sympati" fortsätter hon. Jag tittar bara ner i marken och njuter av den kalla luften som är en härlig omväxling från den inomhus. Jag säger knappt något på hela promenaden utan låter Amanda prata på, till slut blir hon tyst. "Är du sur eller" frågar hon vasst. Jag skakar på huvudet och börjar prata om någonting som min lillebror har sagt så att

hon inte ska fråga igen. För även om hon hade frågat som att hon brytt sig, hur ska jag kunna förklara vad som gör ont för någon som aldrig skulle förstå?

Klockan har hunnit bli fem när Amanda till slut går hem, då har hon frågat tre gånger till om jag är sur och jag har sagt att jag bara är trött. Jag lägger mig ner på sängen och låter varenda muskel i kroppen vila mot den mjuka madrassen och det lena täcket. Mina ögon är tunga och det enda jag kan höra där jag ligger på det lena täcket är mina andetag. Tankarna saktar in och det enda jag fokuserar på är hur jag andas, in och ut. Det är inte förrän alla bilarna på motorvägen har stannat helt och hållet, och allt blir tomt och tyst som tårarna tränger fram. Andetagen blir ryckigare desto fler tårar som kommer, allt är suddigt och jag ställer mig upp och famlar runt i rummet efter något att torka tårarna på. Plötsligt hör jag steg, jag vänder mig om och får blinka bort ett par tårar innan jag ser att det är mamma som har kommit in och ställt sig framför mig. Jag väntar på att få frågan som jag fått hela dagen men mamma säger ingenting och mitt snyftande är fortfarande det enda ljud som fyller rummet. Hon tar ett par kliv framåt och lägger armarna om mig, jag försöker dra mig ur men hon låter mig inte och till slut slutar jag kämpa emot och låter ansiktet vila mot hennes axel. Hon säger fortfarande ingenting, bara stryker mig över ryggen medan jag snörvlande skakar i hennes grepp. "Andas, vi tar en sak i taget" viskar hon i mitt öra och för första gången på

hela dagen, med mammas armar runt mig känns det
som att någon äntligen förstår.

Saga Funestig, 17 år, Skultuna

Raderad

Ensam i en borttagen värld. Allt har redan blivit raderat, allt är som rymden mörk, men med små ljus. Det är ganska vackert där ändå. Däremot så är det väldigt ensamt.

För bara några minuter sedan så sprang du med din älskade, Dione, ni sprang mot portalen som skulle ta er tillbaka. Tillbaka till eran värld, den som inte höll på att bli raderad. Medan ni sprang försvann marken under dina fötter. Dione höll i dig hårt men tiden var på väg att rinna ut. Du visste att de inte skulle släppa taget om dig, så du släppte taget om dem för att de skulle kunna rädda sig själv.

Du hörde dem skrika efter dig medan du föll, du skrek tillbaka att de skulle rädda sig själv.

Det var så du hade hamnat här, du föll in i en raderad värld. Du hoppades på att de skulle klara sig till portalen i tid. Det var ensamt här men ändå så vackert.

Skulle du spendera resten av din tid här? Alldeles ensam?

Du kurade ihop dig, det var inte kallt, men det fick dig att känna dig mindre ensam. Du kramade dig själv. Hur skulle du klara det här? Trots att du alltid varit ensam tidigare och det hade varit det du föredrog, så var det inte nu, det hade inte varit så sedan du träffat Dione. De hade ändrat så mycket av ditt liv på så kort tid och det var nu en plåga att vara utan dem. Dione var alltid vid din sida och även de tider du inte pratade mycket så var de där för dig. Dione var din tröst och din säkerhet.

Tiden, var den stilla? Gick den som vanligt, eller kanske snabbare? Ingen aning allt var bara så konstigt. Finns det ens tid när allt annat är borta?

Efter vad som kändes som en väldigt lång tid så störs du av något ljus. Du kollade mot det, så ljust att du knappt kunde lista ut vad det var, en person kanske? En person?!

Det skulle inte vara möjligt, allt var redan raderat. Det mycket riktigt var en person, den tog sig långsamt fram mot dig. Lite längre tid tog det innan du listade ut vem det var ...

Av allt som fanns och inte längre finns, av alla personer.

Av allt som fanns och inte längre finns, av alla personer. den som kom mot dig. Det var ingen annan än Dione. Så fort ni kommit varandra nära nog kramades ni hårt.

Du hade så många frågor, hur hade de kommit hit, varför var de här och inte i den värld ni försökte komma till?

Dione "Efter du var borta så sprang jag till där portalen hade varit. När jag var där fick jag ett meddelande om att den blivit flyttad. Jag skyndade mig, ont om tid och hur stort det stället var. Det fanns så många ställen den skulle kunna vara på, det var då jag gav upp."

Du "Varför gav du upp?

Dione "Jag gav upp för att jag hade redan förlorat dig. Jag hade inte längre något att kämpa för."

Du hörde deras ord men du kunde knappt tro på det, Diones ord. Du hade aldrig kunnat tro att du någonsin skulle vara så viktig för någon.

En evighet i en raderad värld, endast du och din älskare. Skulle det här vara fint eller sorgligt?

Du behöver inte längre oroa dig för om de klarade sig eller inte. Du höll dem i din famn. Skulle ni få spendera all evighet här, skulle ni fortfarande bli gamla och dö?

Tiden fungerar inte som vanligt här. Skulle ni leva för alltid? Mest troligt. Allt runt om er hade stannat upp, allt var tomt och tyst.

Du kände värmen från Diones kram och det fick dig att le.

Du var inte längre ensam, och skulle aldrig bli det.

Klara Costigan, 15 år, Luleå

Vad händer?

Vi har genom vetenskaplig framgång givit oss som art förmågan att nå längre ut i universum än tidigare tänkts vara möjligt. Vi har sträckt oss ut till universums yttre kanter, till galaxer flera miljarder ljusår bort, som hade kunnat titta tillbaka på oss och bevittna vår planets skapelse och det terrestriella livets uppkomst. Samtidigt som vi sträcker vårt inflytande längre och längre ut i vår uppfattning av världen, begränsas vi av kosmiska naturkonstanter som förhindrar vår utbredning. Men tänk, tänk bara om det omöjliga händer. Om vi människor tar ett steg till och upptäcker aspekter och mekanismer som kan möjliggöra erövringen av universum, vad händer då?

Vad händer vid den punkt då vår fattiga historia på jorden faller bort, och endast finns kvar som ett avlägset minne i historieböckerna? Vad händer när de där sista spåren av oss försvinner, då vår rena existens glöms bort? Vad händer när solen slocknat och våra efterträdare letar efter tecken av att vår tillvaro inte bara var en myt?

I en värld där människan har stigit högre än naturen – vad finns då kvar att åstadkomma? När planeter tagit rollen som bönder i våra schackspel och den eviga strävan efter utveckling och kunskap har fulländats, vad återstår då att uppnå? Vad var meningen med att nå det från början? Var detta mål verkligen det slutgiltiga ödet som väntat livet ända sen dess början flera miljarder år sedan? Vad har våra handlingar idag för påverkan på det eviga förloppet, då samma slut ändå väntar oss alla?

Caroline Örnberg, 18 år, Västerfärnebo

Förebud

Långa skuggor föll över marken, skuggor vars ägare flög högt ovanför min tysta stad. Jag vågade inte kolla upp mot himlen, om de såg mig fanns det ingen plats att gömma sig på. För tre dagar sedan hade den här gatan med de höga husen varit full av människor. Jag gick förbi en liten byggnad inträngd mellan två dubbelt så stora. Där hade jag gått för att köpa en kaffe innan jag skulle till smedjan. Men nu hängde ägaren i flaggan utanför, svajande fram och tillbaka som en morbid symbol. Det skrek "Kolla vad jag gjort med ditt liv! Se vad min styrka gör mot er alla!" Jag såg på borden och stolarna. Omkullvälta med glas och porslin krossat som glimmade till när solljuset träffade rätt, de glimmade som stjärnor mellan gatstenarna.

Min långa kappa släpade i marken där jag gick, långsamma steg som drog ut på tiden. Min hand gjorde ont, de mörka ärren som en souvenir. Mellan mina fingrar hoppade blåa ljus, en sedan länge bortglömd energi som flödade genom hela världen.

De väntade på mig, men de skulle fortsätta vänta även om det tog mig dagar att komma till dem. Just då önskade jag ingenting mer än att vandra genom dessa döda gator.

Jag gick förbi en låg vägg och sträckte ut min hand mot den, stenen var fortfarande varm och svart av aska. Jag lät mina fingrar följa skårorna men undvek blodfläckarna som färgade delar från en mörk grå till en domedagsröd.

Vädret var fel, solen sken och himlen var, så vitt jag visste, molnfri. Det passade inte den här scenen, det skulle regna och åska. Världen skulle gråta för de döda, men världen firade istället den här orättvisan.

Jag gick under ett tak, det färgade tyget var rivet med långa trådar som hängde ned, en härva av trasor som inte längre skyddar mot regn. Jag vågade se upp mot himlen genom ett av hålen, men sedan duckade jag ned huvudet och satte mig på en av de få hela bänkarna. Tänk att en stad kunde bli så skadad av någonting så omänskligt. Ett krig mot det som vi inte kände till. Hur vinner man ett slag mot en osynlig fiende?

Jag drog kappan runt mig och lät en tyst suck försvinna med vinden. Solen kunde inte nå mig där jag satt, som en skugga som sörjer för de bortglömda.

Minuter tickade på, och ibland kom ett omänskligt tjut

långt bortifrån, det hade varit på det sättet i två dagar.

Efter ett tag var jag tvungen att resa mig upp, även om jag skulle vilja bli del av det groteska och stilla skådespel som spelade upp sig på gatorna så kunde jag inte. Jag hade arbeten att utföra och flera liv att sörja.

Jag reste mig upp och fortsatte min tysta vandring. En liten bokaffär stod med öppen dörr, fortfarande inbjudande även med alla varor brända till aska. En hand sträckte sig upp över skyltfönstret, men kroppen, om den fanns kvar, kunde jag inte se.

Jag vek undan min blick och bytte min vandringsväg, in genom en bakgata där sovsäckar och lådor fortfarande låg utspridda, i väntan på sina ägare. Väggarna här var inte svarta av sot och inte heller stänkta av blod, en liten fristad utan flyktingar.

Jag klev försiktigt över en kudde och gick ut till en stor gata med vagnar. Jag såg inga djur någonstans. På den här sidan var fönster krossade och vägarna såg uppgrävda ut. Jag var tvungen att gå försiktigt runt några hål och ta en omväg runt en mur av vagnar och tunnor som hade kastats omkull.

Jag såg till att hålla mig mot väggarna, där kunde jag

dyka in i någon byggnad om jag skulle behöva det. Mina fötter värkte av den långa vandringen hit, och den ljusa energin som flödade omkring mig sökte sig mot mina skador.

Jag stannade upp och framför mig stod en byggnad som fortfarande var tillräckligt hel för att få mig att sakna ruinerna som stod bakom mig. En byggnad vars höjd fick mig att känna mig kort och vars prakt fick mig att söka med blicken efter någonting jag kände mig mer värdig att se.

Hur kunde en stad med en så respektingivande byggnad falla på knä framför den armé som krossade den. Aldrig skulle vi ha trott att den staden skulle bli en relik.

Jag böjde mitt huvud med respekt och följde vägen mot den enorma byggnaden. Jag skulle komma sent, men till skillnad från andra av mina jämlingar, så är min kropp ännu obruten och jag kan resa.

Den första bländande respekt som jag upplevde sänkte sig snabbt när sot och rött blod intog de vita trapporna. Inte ens en helgad byggnad var säker från den ondska som bröt sig in genom stadens portar. De sista stegen upp mot öppningen tog jag blundande. Jag vågade inte se vad som väntade mig om jag öppnade ögonen. Istället sökte jag mig fram med händerna och öppnade inte ögonen förrän jag hörde plaskandet av en fontän.

När jag öppnade ögonen igen för att navigera mig genom korridorer som jag tyckte mig minnas, såg jag ett enda stort rum. Jag stod vid den stora öppningen och såg in i ett cirkulärt rum med pelare i en mindre cirkel som höll upp taket. Ett tak som hade stora hål där ljuset strömmade in och lyste upp hela det enorma utrymmet.

Jag såg ett bord i mitten av rummet där fler satt med samma kappa som min. Jag saktade ned mina steg och började gå mot bordet, ur min kappa plockade jag upp en bunt med papper och tvingade mitt ansiktsuttryck att bli stelt och elakt.

När jag väl kom in i ljuset vände sig de andra mot mig, och de log.

Maja Brännmark, 17 år, Kalix

Hoppet om morgondagen

Jag sitter kvar på bänken och skrapar med fötterna i jorden. Jag är otålig, finner ingen ro i ovissheten. Inte ens när jag påminner mig själv om hur verkligheten ser ut, hur liten sannolikheten är, kan jag låta bli att hoppas. Kanske snart. Jag ser mig omkring. Skannar vyn i alla riktningar och önskar att få syn på den som dröjer. Kanske om jag bara hoppas en liten stund till. Kanske i eftermiddag, kanske ikväll, och om inte det: kanske imorgon.

Varje knyst larmar mina sinnen. Vad som helst kan vara ett tecken och jag måste vara beredd. Så fort en gren bryts, en fågel tar sats för att flyga eller ett avlägset ljud från en förbipasserande bil hörs rusar pulsen iväg. Varje inbillning, varje knyst, väcker hoppet till liv.

Utan väntan finns ju ingen mening. Det är allt jag har. Om jag inte kan fly dit är jag ju fast här. Löven singlar ner mot marken. Vinden viner i trädkronorna och kylan

kryper längst ryggraden. Bänken är liten, men rymmer en till person. Tack och lov.

Mörkret faller och orken sinar. Jag har varit här för länge nu. Det går upp för mig att det finns en annan sanning och att jag borde sluta försvinna sådär. Med den sista kvarstående droppen tankekraft ställer jag mig upp och börjar gå längst den fattigt upplysta gågatan. Jag hade inte ens märkt att gatlamporna tänts, det är ovanligt att jag missar det.

Nya scenarion bubblar upp medan jag passerar nya miljöer. Här kan ju något dyka upp. Härifrån borde nån komma springandes snart. Jag måste snabbt vänta mig om, för bakom mig kanske den kommer. Men som vanligt möts jag endast av min egen besvikelse. Den blir aldrig mindre smärtsam, hur många gånger jag än tvingas uppleva den. Hoppet växer sig alltid så stort att jag hinner glömma bort hur det känns när man inser att ingen kommer efter. Hur länge jag än väntar, hur mycket jag än hoppas, så händer absolut ingenting.

Jag sitter uppe sent igen och stirrar ut genom fönstret, fantiserar om vad jag går miste om. Den ödsliga och dåligt asfalterade byavägen förblir öde. Färglösa träd i en färglös värld gör mig eviga väntan sällskap. Den ensamma gatlyktan kastar sitt kalla sken över vägen, fönsterkarmen och över den vänstra halvan av mitt ansikte. Det är molnigt idag. Månen syns inte till. Jag har funnit en rutin i väntan på honom, i väntan på mig

själv. Väntan på någon som ska rädda mig. Minnena hemsöker mig. Tomrummet från allt som kunde ha varit, men som aldrig blev, ekar inom mig. Jag har sett honom relativt nyligen, men kan inte längre minnas hans ansikte. Mig själv har jag nog aldrig sett.

Jag springer mot hans hus. Jag föreställer mig vägen dit som en upplyst rutt på en GPS, som om jag visste vart jag var på väg. Jag föreställer mig honom på väg till mig och att jag snart ska höra däcken på uppfarten. Jag föreställer mig skolkorridoren, den från högstadiet, eller den från gymnasiet, och hur han plötsligt dyker upp runt hörnet. Jag föreställer mig klassrummen, jag minns när vi satt bredvid varandra i klassrummet, och önskar att jag var där just nu. Jag ser oss så tydligt, trots att jag inte minns honom så väl, eller vet vem jag egentligen är. Jag drömmer om den dagen då jag kan förstå. Jag fantiserar om en framtid där jag inte behöver vänta längre, utan allt jag behöver finns hos mig. En dag där jag kan se mig själv klart och tydligt, där jag har blivit den jag vill vara och där jag är stolt över den jag är.

Kraften räcker inte längre till, jag har ödslat den hela dagen. Det finns gränser till flykten. Lyckas jag somna kanske jag kan växla till autopilot. Att vara i kontroll har alltid skrämt mig, dessutom försämrar det upplevelsen. Väntan för idag är nu över och inga framsteg gjordes. Inget har förändrats. Jag vet inte mer nu än vad jag visste igår och fortfarande har ingen räddat mig. Men imorgon kanske jag förstår. Imorgon

bör jag väl stå där? Imorgon kanske han kommer.

Jag sörjer förlusten av varje dag, för jag vet att de är beräknade. Varje ödslat ögonblick är ett misslyckande och varje förlorad stund blir förkrossande, för jag vet att den aldrig kommer igen. Jag vet att det är jag själv som utsätter mig för det, men utan hoppet och fantasin finns ju ingenting. Och trots att inget hände idag heller, även om dagen gick förlorad igen, så måste jag fortsätta hoppas. Jag försökte, jag ville ju verkligen, men ändå är jag fortfarande ensam här. Jag finner tröst i hoppet om morgondagen, i möjligheterna mitt sinne ger mig. Ny dag, ny väntan. Kanske imorgon.

Anton Ekholm, 20 år, Kalix

Ett förlorat sinne

I livet efter ett fall. I livet efter en stark förändring och en stor utmaning.

I det som en gång var. I det som en gång var så glatt och nyanserat. I det som då var djupt och detaljerat. Ringar och armband, minnen och känslor, glädje och kärlek, skratt och tårar. Det finns som inte längre. Det är försvunnet. Borttappat. Onyanserat och enkelt.

En dröm, verklighet. En sann dröm. Hur det som betydde så mycket lyckades glida av fingret och ner i på marken. Nu finns det inte mer, iallafall vad jag ser. Det är borta.

Gråter en skvätt och släpper det sen. Nu finns den inte mer. Nu är det mycket som inte längre finns. Det är borta, precis som jag.

Lisa står tyst en stund och tänker för sig själv medan hon tittar ut över det som ser ut som gigantiska sandhögar som i sig bildar känslan av en stor soptipp.

Dörren hon kom in genom är mer än en kilometer bakom henne och fram tills nu har det bara varit tomrum Lisa gått igenom sen hon kom in igenom den stora plåtburken till dörr. Trött och andfådd av allt gående står Lisa stilla, utan att knappt röra en muskel medan hon låter sig förvånas av det bergsliknande konstverket av papper och skräp. Lisa rättar till ena BH-remmen som trillat ner från axeln. Det är fuktigt och små pappersbitar, plast och kartong flyger runt i luften. Det är en instängd, men ändå öppen doft, nästan stank som Lisa tar in igenom sina helt igentäppta näsborrar. Efter ett par sekunders stillastående greppar nyfikenheten tag om Lisa som börjar gå närmare berget av sandhögar och sysselsätter sig själv med att rota och spekulera vad det är för något som har bildat detta enorma berg av... tydligen skräp, som det så ser ut. Det är inget speciellt Lisa letar efter, då hon gräver i högarna av intressets skull. Efter en stunds rastlöst grävande i en av högarna faller något ner på marken och det ger ifrån sig ett klingande, metalliskt ljud när det rullar över den smutstäckande, stenjordiga golvytan en stund. Lisa går fram till det liggande föremålet och tar upp det för att se vad det är. Det är en gammal silverring.

Lisa som nyfikenheten inspekterar det hittade föremålet börjar snart att känna en skvätt obehag. Ringen som Lisa håller i sin hand påminner rätt så mycket om Adrianas och hennes vänskapsring. Lisa har kvar sin ring hemma. Men Adriana hade tappat sin. Helt

plötsligt är det som att nyfikenheten blåser om till en obehaglig klump. Någonting försöker säga Lisa något, någonting i väggarna, någonting i rummet. Någonting är allt för uppenbart och för varje sekund som går utan att hon kommer någonstans i tanken blir hon mer och mer förtvivlad. Någonting utan att riktigt veta vad rycker tag i Lisa och för henne tillbaks till grävandet i sandhögarna. Tillbaka till grävandet av det som nu verkar som grävandet efter fler ledtrådar, men till vad?

Gabriella Hägg Ohlsson, 17 år, Västerås

My life as Cancer

Never seen, never heard, never felt the touch of love. I have wondered day and night, what's the purpose of my life. Alone in the darkness, you are my only light. But when I'm near, all you feel is fear. I was made to kill, but still, I want to fill your life with love and hope. The world would be a better place, there's no space for a creature like me, a nightmare you never want to see. It might be hard to believe that my heart is shattered, it might be hard to see I mean no harm. You might cry and hate me, just know I'll cry with you. My feelings are real just like the teardrops falling down your cheeks. Every year, every day, every heartbeat. This is how I feel.

It all begins with only the tiniest sparkle, a sparkle that shines far away on the horizon. Then suddenly, that one sparkle is no longer alone. Beside it is another sparkle, just as beautiful. Together they are lightning up the black fearful night. Slowly and carefully they start to rise. As they rise, more and more sparkles are joining until there's only one big, bright star. The color of love

irradiates the clear blue sky as the sun rises once again. A new day is about to start, a day full of wonder and hope.

I look around. It's that time of the year when everyone is joyful and loving. The streets are covered with red, white and pink roses. The fragrance of the wonderful chocolate is everywhere you go. People are giving away, freely, warm and loving hugs. Some of them are even giving away kisses. A couple is walking down the street, laughing and holding hands, just like I've dreamed of. He gives her a beautiful black and gold case with a ring inside. She starts to cry, tears of joy. The only thing that can destroy their moment now is me, a freak in the shadow. A monster without someone to love, without someone to hold. I have no one and it really hurts inside, especially this day. Every night I dream that it all will change, that I will change. But this is reality and dreams never come true.

Now, all the lovely sparkles are gone and the mighty night rules over the sky once more. The night is black, big and empty. Just like me. My hope is nearly completely gone, and my heart decomposes. My life is pain just like I'm a torment for you. What's the purpose of my useless life? Every year, every day, every heartbeat. This is always how I feel inside my broken heart.

Frida Stenlund, 20 år, Luleå

Den borttappade tiden

Blicken flackar från möbel till möbel. Vidare upp till spegeln som hänger ovanför den tomma korgstolen. Min blick fastnar i de gråblå ögonen som förvånat stirrar tillbaka på mig. Vad gör jag här? Inget förutom de gråblå ögonen är bekant. Vems rum är det här? Jag går på stappliga steg till fönstret och vrider upp persiennerna med skakiga händer. Solljuset får mig att rycka tillbaka och skyler snabbt ögonen. Jag verkar vara på andra våningen av en villa, men ingen bil står på uppfarten. Inget är bekant. Svett droppar bildas i nacken och jag stapplar tillbaka från fönstret. Bröstkorgen reser sig allt snabbare och det bränner i halsgropen.

“Hjälp!” ropar jag med en hes stämma som jag inte riktigt känner igen. Varför är inget bekant?! Vad gjorde jag igår? Plötsligt hör jag hur någon rör sig utanför dörren. Vad ska jag göra? Jag kastar mig ner vid sängens långsida. Det bränner samtidigt till i högerknät. Smärtan är lätt att förbise när det dunkar i bröstet på

mig. Händerna skakar och jag vet inte var jag ska ta vägen.

Dörren glider sakta upp på glänt och med försiktiga steg går du in i det nu ljusa rummet. "Amelia, hur är det? Var är du?" Rösten registreras inte. Jag vet inte vem du är. Jag trycker mig desto mer mot sängen i hopp om att du inte ska se mig. Men det gör du onekligen för du rör dig sakta och försiktigt hitåt. Håller jag på att bli galen? Vakna upp Amelia!

Jag rycker hastigt åt mig armen när din hand landar på min axel. Kniper åt ögonen allt jag har. "Snälla Amelia se på mig" ber du samtidigt som du sänker dig ner på golvet. Jag fortsätter att vara vänd in under sängen. "Snälla, vad gjorde jag för fel?". Din röst är så otroligt fylld av förtvivlan att jag sakta öppnar ögonen. Vem är du egentligen? Gjorde vi något igår? Samtidigt som jag vänder min blick mot dig frågar jag om du drogade mig. Du reagerar som om jag just slog dig riktigt hårt över ansiktet. "Nej Amelia det skulle jag aldrig göra... Är det vad du tror om mig?". "Jag vet inte vad jag ska tro" svarar jag förtvivlat. En ensam tår glider över näsan. "Vad ska jag tro? Snälla förklara det för mig. Jag har ingen aning om vart jag är och vad jag gör här" utbrister jag.

Tankarna far som ett virrvarr genom huvudet. Du ser minst lika förvirrad ut som jag känner mig. "Vänta lite, du vet alltså inte vem jag är Amelia?". Återigen sjunker meningen bakom allt sig tyngre i dig och du sätter dig

på golvet bredvid mig med en duns. Du fortsätter lika förtvivlat som du avslutade sist. "Men, jag förstår inte... Vad är det sista du minns?" I all min förvirring har jag inte försökt gräva efter det sista som hände innan min värld vändes upp och ner.

"Ehm..." är allt jag får fram. Få se nu. Jag försöker återskapa det senaste minne jag har, men det är som att fråga någon var de lagt sin nyckel senast när de inte hittar den längre. Om man visste det hade man inte letat efter det. Plötsligt glimtar ett minne till. Jag greppar hastigt tag om det för att förhindra det från att glida mig ur händerna. "Det sista jag kan minnas är att jag var på affären och handlade ingredienser till palt. Därefter skulle jag möta upp min kompis, men hon dök aldrig upp..." Du frågar då vem det var jag skulle möta. "Vendela, men vad har det med saken att göra? Hon dök ju inte upp". Svaret kom ut hårdare än jag tänkt. "Om det är det sista du minns finns det ju en liten sannolikhet att hon faktiskt dök upp, men att du har glömt bort det."

Det vrider om sig i magen. Du har en poäng i det du säger, men jag vill inte behöva tänka på det. Vad har jag gjort under mina förlorade timmar. Eller vänta lite! "Vilket datum är det?" frågar jag samtidigt som jag flackar upp med blicken och fäster den i dina ögon som påminner läskigt mycket om mina egna. "Idag är det söndag den 5 september." "Söndag?! Men det var ju just fredagkväll?" Det är tur att jag redan är på golvet för jag känner hur luften pyser ur mig. Hur kan en hel dag

försvunnit ur mitt minne. "Men vänta lite nu måste vi backa bandet. Du har fortfarande inte förklarat vem du är och hur jag känner dig!"

Du harklar dig och börjar förklara. "Vi träffades för första gången igår, men jag har letat efter dig i många år." Jag reser mig upp på armbågarna och hasar mig bort från honom. Trycker mig mot nattduksbordet bakom mig. Känner den kalla ytan mot mina bara axlar. "Se inte på mig som om jag förföljt dig är du snäll... Det är inte alls på det viset. Du har levt i din perfekta bubbla i hela ditt liv, eller snarare så länge du kan minnas. Själv har jag slitit som ett djur för att ta mig dit jag är idag. Jag har inte fått en enda sak given till mig på ett silverfat - jag har fått kämpa för mig själv." Du stryker handen genom håret och andas ut ett andetag som du verkar ha hållit inne en väldigt lång stund. Det är som att spänningarna i dina käkar minskar en aning. Men du är långt ifrån avslappnad.

"Vad är det du försöker säga?" Du harklar dig innan du ger mig ett svar. "Det jag försöker säga är att du var för liten för att minnas mig, men jag har tänkt på dig ända sedan jag var liten." Mina ögonbryn dras ihop och jag förstår inte vad du försöker säga. "Menar du att vi kände varandra när vi var små? Flyttade din familj iväg från byn?" Jag kan se hur frustrationen byggs upp i dig. "Amelia det var inte min familj som flyttade iväg... vi blev separerade. Jag har de senaste 13 åren försökt greppa varför de gjorde det. Varför pappa inte valde mig också. Hur jag kunde hamna med mamma som

aldrig ville ha barn." Du fortsätter med hur din mamma till slut inte kunde ta hand om dig och av någon anledning fick du inte bo hos din pappa. Du blev placerad i fosterhem, men fann aldrig din plats. Du letade efter mig.

"Men varför letade du efter mig?" När jag ställer den frågan sätter du dig upp på knäna och fäster din blick i min. "Har du inte förstått det Amelia? Vi delar föräldrar." Så fort du sagt det känns det som om en sten sänks över mitt bröst. "Men... men hur går det till? Jag minns dig inte överhuvudtaget". Du tar tag i min hand och klämmer försiktigt till. "Amelia du var tre år... Det är inte konstigt att du inte minns mig. Enbart vetskapen att du varit där ute någonstans har gett mig kämparglöden att fortsätta. Att försöka återfå den del av mig som blev tagen ifrån mig. Ifrån oss." Det rinner en ensam tår nerför din kind. Du torkar bort den som speglades på min kind.

Helt plötsligt seglar ett namn förbi mitt inre. "Aron?" Du rycker upp ditt huvud och ser mig rakt in i själen. Du letar och finner mig. Plötsligt brister du ut i det största leendet jag sett på länge. Den spänning jag sett speglad i dig rinner nu ut i sanden. Jag kastar mig runt din hals och kramar dig länge. Jag minns långt ifrån allt och jag är bara på början av vägen att förstå. Men att ha dig vid min sida är allt som betyder något. Allt du berättade igår är gömt någonstans i mitt inre och du kommer förmodligen behöva upprepa dig på många punkter, men jag minns vem du är. Jag minns när du sa

ditt namn igår och presenterade dig som en barndomsvän, men du är så mycket mer än det. Jag längtar tills jag fått lära känna dig igen. Jag vill veta allt om vår förlorade tid. Jag är rädd att gårdagen aldrig kommer att komma tillbaka helt och hållet, men jag har återfått något mycket mer värdefullt. Min bror.

“Tack för att du fann mig.”

Alice Lundgren, 17 år, Västerås

Huldran

Joakim var tretton år när hans värld förändrades för alltid.

Det var en varm sommardag, en sådan dag då de flesta trettonåriga pojkarna springer utomhus och leker för att låta de varma vindarna smeka den solbrända, fräkniga huden och känna solen i ansiktet.

Men Joakim, eller Jojo som hans vänner brukar kalla honom, kan inte göra det den här sommaren.

Någonting har legat och kliat inom honom sedan sommaren innan, något som växt fram under huden så fort tonåren började, och som inte slutat skava. Det är en känsla av att han måste hitta något, något han haft inom sig hela livet men som han inte riktigt kunnat få tag på förrän nu. Just nu känns det som om han är närmre än någonsin förut.

När han några timmar tidigare tackade nej till att åka och bada med de andra killarna, och förklarade att han istället skulle sitta i biblioteket, fick han en hel del

skeptiska blickar.

"Alltså...skämtar du eller?" frågade Emil, hans allra närmaste kompis. "Du gillar väl inte ens att läsa?"

Jojo skrattade en aning och skakade på huvudet. "Nej, men det finns något jag måste kolla upp. Det kan nog ta ett tag."

Rasmus, en pojke som bodde på Emils gata och som var ett år yngre än de andra två pojkarna, suckade högljutt. "Tar det verkligen hela dagen?"

Jojo ryckte på axlarna. "Det vet jag inte." Han log mot dem, båda två. "Jag lovar att jag cyklar till er om jag blir klar snabbt!"

Emil lade en arm över Rasmus axel, och nickade. "Aja, kom då musen, så lämnar vi Jojo till sina böcker."

Och så blev det. När Jojo väl satt där i biblioteket fanns det ingen återvändo. Det var som om han verkligen var menad att sitta där och kolla i de gamla, dammiga böckerna som innehöll texter om fornmytologiska ritualer och väsen. Det var som att böckerna själva skrek hans namn när han kom innanför bibliotekets gnisslande dörrar, och han behövde inte ens fråga bibliotekarien om vart böckerna med fornnordisk mytologi fanns.

Han log svagt för sig själv där han satt och bläddrade bland bladen.

Han hade inte en aning om hur han visste vart han skulle söka. Han visste ju inte ens vad det var han letade efter, och inte heller varför. Det var som om det där kliandet inom honom drev hans kropp till att göra saker han inte kontrollerade, och ändå så kände han sig inte rädd.

För hur kunde han känna sig rädd, när allt han gjorde kändes så rätt?

Det tog ungefär trettio minuter innan han hittade det han letat efter, och när han väl gjorde det kändes det som att hela kroppen skulle explodera av förväntan och nervositet.

Huldran.

Jojo lutade sig närmare, betraktade orden som stod på papperet i den gamla, dammiga boken.

”Enligt nordisk mytologi anses Huldran, eller skogsrådet som hon också kallas, vara skogens kvinnliga härskarinna. Hon råar över de vilda djuren, och hon skänker dem till de som förtjänar det. Enligt historierna vilseleder hon vandrare, och förför män som hon fått ett öga för.”

Jojo fnös till en aning åt texten, utan att riktigt veta varför. Något inom honom sade åt honom att det som stod i texten var fel. Huldran var inte alls såsom det står. Hon vilseledde och förförde inte, hon fick saker att växa, hjälpte naturen att leva och frodas där den en gång blivit förstörd!

Med en bister min stängde han boken, och lutade sig tillbaka i stolsitsen i rena frustrationen. Fick man verkligen ljuga på det viset i en bok?

Han skakade på huvudet, och samlade ihop högen med böcker han rivit ut på bordet, började stapla tillbaka dem i hyllorna. Den där känslan kliade mer än någonsin innan inom honom, och det gjorde honom en aning irriterad. Känslan av att han var på rätt plats var så stark i biblioteket, men hur skulle han någonsin få hjälp av det om allt som stod i böckerna var lögner?

Jojo ruskade på huvudet, och gick mot ingången där bibliotekarien brukade hålla till för att fråga just den frågan. Men, så fort han rundade hörnet av bokhyllan såg han genast att hon inte var på sin vanliga plats. Han rynkade på ögonbrynen.

Jojo var inte mycket av en läsare, men han hade tvingats gå till biblioteket några gånger, både av sin mamma och skolan han gick på. Han hade varit där många gånger nog för att veta att bibliotekarien nästan aldrig lämnade sin post.

Han gick fram till receptionen och plingade på den lilla klockan som fanns där. Ljudet som släpptes ur den var gällt och ringande, och han bet ihop käkarna en aning. Det lät som om klockans guldigt glänsande yta dölde en hel del rost.

Det gälla ljudet studsade mellan det lilla bibliotekets väggar, och Jojo tittade sig omkring. En underlig känsla

började krypa upp för hans ryggrad.

Det var inte en skrämmande känsla, tvärtom. Den lugnade honom, övertygade honom om att han var på rätt plats, vid rätt tillfälle.

Han omringades av en ensamhet, men det var inte den sortens ensamhet och övergivenhet han kände som liten när han tappade bort sin mamma i affären. Nej, det här var en bra sorts ensamhet, den han brukade känna om eftermiddagarna när han sa hejdå till sina vänner och flydde till den svala skuggan under äppelträdet på hans bakgård.

Detta var en ensamhet man kunde finna sig och slappna av i, och därför lade han inte ner någon mer energi på att ropa eller leta efter bibliotekarien, utan vände på klacken och gick in i biblioteket igen.

Han visste som vanligt inte vad det var som fick honom att göra eller känna det han gjorde. Allt gick som per automatik, men det störde honom inte det minsta.

Längst bak i biblioteket fanns en dörr som ledde till byggnadens källare. Jojo visste inte om detta, inte förrän känslan drog honom dit, fick honom att trycka ner handtaget.

Han gläntade på dörren, tittade in i mörkret som mötte honom. Inte ens mörkret skrämde honom längre, trots att han alltid brukade sova med lampan tänd. Det som skrämte honom hela livet kändes plötsligt välkomnande,

och han gick ner för den mörka källartrappan helt utan att tveka.

Trappstegen knarrade inte som de alltid gjorde i skräckfilmerna, utan de var gjorda av sten, och Jojos gympadojor gjorde endast ett litet, knappt hörbart, klickande ljud när han gick.

Trappan var inte heller lång; det tog honom bara någon minut att ta sig ner för den.

Väl nere så syntes först bara mörker. Det fanns en ljusknapp bredvid trappan, men han provade inte att trycka på den. Han visste redan att den inte skulle fungera.

Runtomkring honom fanns hyllor på hyllor av böcker. Gamla, dammiga, olästa... ingen hade öppnat dem på ett väldigt långt tag.

Jojo andades ut.

Vad det än var han nu höll på med hade ingen gjort på ett väldigt långt tag.

Han kände det i hela kroppen. Det han gjorde just då hade gjorts förut, flera hundra gånger. Inte just där, inte just inne i den byggnaden han befann sig i, men det hade hänt förr. Det hade bara gått ovanligt lång tid sedan förra gången, alldeles för lång tid.

Jojo började närma sig väggen längst bort från trappan, och känslan av att han hade hamnat helt rätt

fortsatte att mullra inom honom, som om den vore en motor som drev honom framåt.

Ett läte kom från båda sidor om honom när han nådde väggen, ett läte han aldrig hört förut. Det var lätet av växter som klättrade längs väggarna, lätet av övernaturligt starka rötter och stjälkar som bröt sig igenom byggnadens väggar, golv och tak.

Hon hade anlänt.

Jojo bet ihop käkarna en aning, lade handen mot den kalla stenväggen.

Det tog några sekunder, sekunder fyllda av en tystnad så stor att den fick hans öron att värka.

Sedan kom hon till honom.

Hennes hand var stor, mycket större än hans. Den växte ut ur väggen, som om hon hade varit del av den hela tiden. Jojo kunde inte göra annat än att stirra storögt på henne, när hela hennes kropp trädde fram ur väggen, som om den vore gjord av luft.

Hennes hy var kryddigt brun som jord och bark, och håret var långt och spretigt, ljusgult som torkade grässtrån. Hennes ögon var tomma, men uttryckte ändå så många känslor att Jojo nästan ville gråta när hon fäste blicken vid honom och log.

Hon klev ur väggen med ett graciöst steg, och till Jojos stora förvåning var hon nästan två huvud längre än honom.

De stod mittemot varandra i bibliotekets källare, hand i hand, han och Huldran.

"Varhälsad, broder." Log hon. Hennes röst var som honung, mjuk och len, söt och lugnande. Han svalde. Den överkliga känslan var som bortblåst, och nu fanns det bara blygsamhet och förvirring kvar.

"Jag... hej", mumlade han. Hon lade en hand på hans axel.

"Du är nervös, pojke. Det behöver du inte vara."

Han bet sig en aning i kinden. "Jag... vet inte vem du är."

Hennes leende blev bredare. "Jag är din syster, såklart. Jag har väntat på dig i hundratals år."

Jojo tittade på henne som förundrat. "Är du min syster? Jag menar... biologiskt sett?"

Hon nickade. "Jag är allas syster. Du är en del av naturen, och naturen är jag." Hon tittade sig runt en aning i rummet, och vände sedan blicken tillbaka mot honom. "Den behöver dig nu, Joakim. Naturen, den är i fara, så som den varit många gånger förut."

Jojo rynkade på ögonbrynen. "Förut?"

Hon nickade. "Jag har fler bröder och systrar, sådana som redan befinner sig på andra sidan, därifrån jag kommer. De behövs där för att naturen ska hålla sig i balans, men det har inte kommit någon ny på ett bra

tag." Hon log mot honom igen. "Därför behövs du nu, lillebror. Du måste bli det nyaste tillskottet i vår familj, annars kommer balansen mellan natur och människa att gå förlorad."

Jojo svalde. "Kommer jag... alltså..." Han tittade ner, kunde inte förmå sig att avsluta meningen. Situationen var så överklig, så... stor.

Hon lade sin hand under hans haka, lyfte upp hans huvud så att han var tvungen att möta de där tomma, magiska ögonen.

"Historierna du hört om mig är inte sanna, bror." Sade hon, med sådan ärlighet i rösten att han inte kunde göra annat än att lyssna. "Du kan välja att vända tillbaka, om du vill. Jag tvingar inte någon till att göra något."

Jojo lade sin hand på hennes kind, helt utan att själv kontrollera det. Han kände den där dragande kraften återvända.

"Jag följer med dig, system min." hörde han sin röst säga, och märkte om igen hur han inte längre var vare sig orolig eller nervös.

Hon log mot honom, på det där oemotståndliga sättet.

"Bra."

Och med det ordet och ett ljud av växter och trädgrenar som drar sig tillbaka så gled pojken och

Huldran genom väggen, in till ett land dit mänskliga
själar kan ta sig in, men aldrig någonsin kan ta sig ut
igen.

Nadja Strömgren, 14 år, Västerås

Vandra utan rädsla

Ibland kom minnena fortfarande och hemsökte henne. Hon hade för längesedan glömt bort deras ansikten, men vad de gjort var så förödande att det inte gick att sudda ut. Att glömma var omöjligt, men att hantera det hade hon efter många långa år slutligen hittat ett sätt att lyckas med.

Efter mord och överfall lämnade hon slutligen sitt hemland. Ett tag levde hon i Frankrike, sedan flyttade hon till Schweiz. Det var där hon insett att hon var förföljd, de hade fått veta att hon fortfarande var vid liv. Fast det var inget liv, att flytta från stad till stad, rädd för vad som skulle hända härnäst men fortfarande med öppna sår från vad som hänt i det förflutna. Då var hon inte medveten om något annat än hur världen stod i skuld till henne.

Hon hade varit god mot den, men hade inte fått någon kärlek tillbaka.

Det gjorde ont. Många saker gjorde ont.

De hade blivit arresterade, så det fanns någon rättvisa i världen. Men att de var fängslade hjälpte inte, hennes rastlöshet lade sig inte och hon fortsatte att flytta. Att leta. Men ingenstans kunde hon finna ro.

Till slut sökte hon sig tillbaka till sin gamla hobby, att gå på upptäcktsfärder. Det var en befrielse att kunna lämna jorden ett tag, att simma ner till havets botten eller klättra upp till höga bergstoppar, att vara på platser endast få människor besökt. Att lämna den värld som gjort henne så ont. Men hur hon än försökte att försvinna så vägrade ilskan lämna henne, den låg begravnen inom henne vart hon än gick. Ilska och sorg var allt hon hade fått, det var allt hon kunde ha kvar. Det var allt hon ville lämna.

Hon hade inte många minnen från resan hit, allt var luddigt och det enda hon visste var att hon i sin vredesmod hade bestämt sig för att hitta något nytt. Något orört. Klättringen uppför berget var hård, hon mindes att hon kastat förbannelser och svordomar över alla som behandlat henne illa. Över hela världen som inte hade varit snäll tillbaka. Men hon kom upp, även om det var med ett ansikte fläckt med tårar och med ett hest skratt som skrämde till och med henne själv.

Hennes fötter var de första gräset i dalgången hade rört. Hon var den första människa som dalen fått besök av. Och känslan var annorlunda än vad den varit när hon bestigit Mount Everest eller dykt ner bland korallerna. Den här världen var annorlunda, den här

korallerna. Den här världen var annorlunda, den här världen var inte hittad.

Om hon vetat det innan hon klättrat upp visste hon inte, men när hon stod på toppen av berget och såg ut över den grönskande dalgången var det självklart. Hon skulle börja om. Hon skulle börja ett nytt liv. Här skulle hon leva.

Med inget annat än en bergshacka och en bunt rep började hon bygga en hydda. Hon hittade några träd längre ner på bergets sida, de använde hon som material. Det var en lättnad att kunna börja om från grunden, alldeles själv byggde hon upp sitt nya liv. Hyddan växte till ett hus i takt med att hon utvecklade sin byggförmåga. Hon hade läst många böcker, fått en bra utbildning, kunde allt möjligt om allt möjligt. Hon visste hur man skulle bygga hus, vilka växter som gick att äta och vilka som inte gick det, hur man skötte om getter. På sin fjärde dag på berget hade hon hittat en flock med getter som hon senare kom på idén att ta hand om. Det tog lång tid, men snart hade hon byggt ett stadigt hus och lärt getterna att lita på henne. De gav henne sällskap och mjölk. Att döda dem avstod hon från om hon kunde, men ibland behövdes det. Grunden till hennes nya liv var klart.

De första åren kunde hon inte släppa oron, att leva i en värld utan mobiltelefoner och stora rubriker från dagstidningarna hade hon förut inte gjort i mer än några dagar. Hon var van vid att läsa om personer som varit med om liknande händelser som hon själv upplevt.

Att läsa om allt annat dåligt som hände i världen. Att inte veta vad som hände fyllde henne med olust, världen skulle kunna gå under och hon skulle inte veta något förrän hon var död.

Men mellan det gröna gräset täckt av blommor och den stora, stora himlen var det enkelt att vara god. Molnen som flög förbi var inte bara något som täckte det blå, utan de var vackra. I början pratade hon mycket med sina getter, hon sjöng vaggvisor för dem och berättade ibland om händelser från sitt gamla liv. Men snart förlorade hon behovet av att använda sin röst, det var inte nödvändigt och hon var hellre tyst.

I en obesmittad värld hittade hon frid. I en värld fylld av det naturliga kunde hon vandra utan rädsla. I en bortglömd värld såg hon allt det goda.

Hon tappade greppet om tid och rum, dagar blev till månader blev till år. Stjärnorna och solen talade om för henne när hon skulle gå och lägga sig. De allt fler rynkorna på hennes hud och killingarna som växte och blev större var de enda tecken hon såg på att tiden gick.

Hon hade skapat en ny värld, en värld bara hon kunde kontrollera. Ingen kunde göra henne något, för det vara bara hon och naturen som härskade. I bäckens melodiska porlande och blommornas överdådiga lila färg såg hon det goda som hon i sin allt för långa förtvivlan hade glömt bort. Luften var frisk, ingen

människa syntes till och när det var dags att dö lade hon sig ner i det välluktande gräset.

När hon slöt sina ögon var hon lycklig, hon hade levt sitt liv precis så som hade velat. Det gamla, det dåliga, kunde hon inte förändra, men i sin sista stund tänkte hon inte på det. Hon hade spenderat nog med tid åt sitt förflutna och hennes sista tankar skänkte hon istället åt sin omgivning.

Doften av jord från gräset, känslan av stråna under hennes ärrade fingrar, blombladen som strök mot hennes armar.

Solen värmde hennes slutna ögonlock. Allt var fridfullt.

Det var bra. Många saker var bra.

Och hon dog.

Tack!

Kursen Skriv Online under våren 2021 har varit andra omgången skrivkurs online inom ett Arvsfondsprojekt i samarbete mellan Regional Kulturskola Västmanland och Norrbottens kulturskolor. Två grupper har skrivit intensivt under drygt en månads tid. Deltagarna i den här gruppen har varit 14-20 år gamla och kommer ifrån olika orter i både Västmanland och Norrbotten. Gruppen har träffats enbart online och utforskat skrivandet ifrån många olika perspektiv, och använt digitala lösningar som en möjlighet att kunna mötas över olika gränser.

Skrivande som egen kulturform och eget uttryck, är ett ämne som saknats inom Kulturskolan. Det är också flera målgrupper som Kulturskolan har svårare att nå, till exempel på grund av geografi, ålder och intressen. Under 2020 och 2021 har det digitala blivit en högst nödvändig och naturlig del av livet för många. Med detta projekt har vi velat fortsätta utforska på vilka sätt

vi kan möta dessa utmaningar, och resultatet har blivit fantastiskt bra!

Den här lilla boken är ett resultat som deltagarna själva har velat uppnå. Deltagarna valde två teman att utgå ifrån i arbetet med boken: "I väntan på någon" och "En bortglömd värld". Texterna är endast milt redigerade för läsbarhetens skull.

Vi hoppas kunna fortsätta utforska skrivandet på många olika sätt framöver, och jag ser fram emot att få se dessa författare komma ut med sina egna alster i framtiden!

Maj 2021

Annelie Salminen
skrivarpedagog, författare och lärare på kursen Skriv Online